

ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 CRITICAL READING ACHIEVEMENT IN ENGLISH USING SHORT STORIES OF PRATOMSUKSA VI STUDENTS

นิสากร เลิศภักดี (Nisakorn Lertpuckdee)*

ดร.ธีรชัย เนตรถนอมศักดิ์ (Dr.Teerachai Nethanomsak)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้น กลุ่มเป้าหมายการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองกุงโนนทัน อำเภอนองสองห้อง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 20 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยก่อนการทดลอง (Pre-experimental design แบบ One shot case study) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้นและแบบทดสอบวัดผลการอ่านอย่างมีวิจารณญาณการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละ (%)

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน กลุ่มเป้าหมายจำนวน 20 คนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 คิดเป็นร้อยละ 70 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือจำนวนนักเรียนร้อยละ 70 มีผลการเรียนร้อยละ 70 มีคะแนนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป

ABSTRACT

The research objective was to study the Critical Reading Achievement in English using short stories of Pratom Suksa VI students. The target group is twenty Pratom Suksa VI students in the second semester of 2007 academic year from Ban Nongkungnontan School under the office of Khon Kaen Education Service Area, Zone 3. The research instruments were classified into two different types. The first type is the 18 critical reading lesson plans and the second type was English critical reading tests. The data were analyzed by means of finding percentage and arithmetic mean.

The findings revealed that after the experiment, the average score from the whole students was 70 percent of them was able to pass the expected requirement, and 30 percent of them had the lower score than expected point.

คำสำคัญ : การอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ เรื่องสั้น

Keywords : critical reading in English, short stories

*นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

1. บทนำ

สำคัญใน
ซึ่งทั่วโลก
2529) และ
ฟัง พูด อ
ที่มีความส
พลสุวรร
สะดวกใน
ปัญหาบา
กรรมวิธีใ
และยังทำ
ก่อนนำมา
เวลา ลด
ด้วย อีก
ถือได้ว่าเ
การอ่าน
ความก้าว
เครื่องบัน
มีส่วนสัม
จินตนา
เครื่องใช้
การช่วย
การปกคร
ประชาชน
ถูกต้องใน
เป็นเสียง
รูปแบบ
วิเคราะห์
อย่างมี
ได้กล่าวถึง
จะช่วยให้
และสามา
อีกด้วย
ซึ่ง
หลงเชื่อ
มันตะ

1. บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นและมีความสำคัญในการสื่อสารเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งทั่วโลกใช้เป็นภาษาสากลในการสื่อสาร (กรมวิชาการ, 2529) และการสอนภาษานั้นเน้นที่ทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งทักษะการอ่านเป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญ ที่เด็กควรได้รับการพัฒนา ซึ่ง ศิริพร พูลสุวรรณ (2530) กล่าวว่า การอ่านช่วยอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันตลอดจนช่วยป้องกันและแก้ปัญหาบางอย่างได้ เช่น การอ่านช่วยทำให้ทราบถึงกรรมวิธีในการถนอมรักษาอาหารสดให้เก็บไว้ได้นานวัน และยังทำให้ทราบว่าผัก ผลไม้อาจมีสารพิษตกค้างอยู่ก่อนนำมารับประทานควรทำอย่างไร ซึ่งทำให้ประหยัดเวลา ลดค่าใช้จ่ายและเป็นการรักษาสุขภาพและอนามัยด้วย อีกทั้งการอ่านช่วยพัฒนาจิตใจให้เจริญงอกงาม ถือได้ว่าเป็นการพักผ่อนที่มีคุณค่าอย่างหนึ่งของมนุษย์ การอ่านทำให้ทราบถึงพัฒนาการต่างๆ ของโลก ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สิ่งประดิษฐ์ต่างๆ ซึ่งเป็นเครื่องบันดาลใจให้ผู้อ่านนำความรู้ความคิดเหล่านั้นมามีส่วนสัมพันธ์กับการทำงานและชีวิตประจำวัน สามารถจินตนาการหรือประดิษฐ์ คิดค้นสิ่งใหม่ๆ เช่น เครื่องมือเครื่องใช้ในการทำงาน เป็นต้น การอ่านยังมีบทบาทในการช่วยให้เกิดความเข้าใจในเรื่องของการเมือง การปกครอง ในการปกครองระบอบประชาธิปไตย ประชาชนจำเป็นต้องมีความรู้ความคิดและตัดสินใจอย่างถูกต้องในการใช้วิจารณ์เลือกบุคคลเข้าไปเป็นปากเป็นเสียงแทนตนในการปกครองประเทศ การอ่านมีหลายรูปแบบ การอ่านที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านรู้จักวิเคราะห์แยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นได้คือการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่ง บัณฑิต พุฒกะวัน (2534) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จะช่วยให้รู้จักวิธีคิดหาเหตุผลจากเรื่องที่อ่านได้อย่างดี และสามารถนำผลการอ่านมาใช้ในการชีวิตประจำวันได้อีกด้วย ซึ่งการอ่านแบบนี้จะช่วยไม่ให้เกิดความหลงผิดหลงเชื่อก่อนที่จะหาทางพิสูจน์ได้ สอดคล้องกับสมพร มั่นตะสูตร (2534) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน

อย่างมีวิจารณญาณพอสรุปได้ว่าการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นการอ่านที่ต้องใช้ความคิดพิจารณาไตร่ตรองและตรวจสอบในสิ่งที่อ่านอย่างรอบคอบถี่ถ้วน เพื่อประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่าน อะไรที่ควรเชื่อได้ และอะไรที่เชื่อถือไม่ได้

จากความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งผู้อ่านต้องใช้ความคิดพิจารณาโดยใช้สติปัญญาไตร่ตรองอย่างละเอียดถี่ถ้วน อย่างไรก็ตามปัจจุบันพบว่า ทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณยังคงมีปัญหาที่สำคัญคือนักเรียนอ่านหนังสือแล้วไม่สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่าในสิ่งที่อ่านได้ ดังที่ อนุทินวัฒน์ จอมมณี (2535) ได้กล่าวถึงปัญหาในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนว่า มีสาเหตุจากการที่ครูยังขาดกลยุทธ์ วิธีเทคนิค วิธีสอนที่เหมาะสม ขาดสื่อการสอน ไม่ใช้จิตวิทยาในการสอนทำให้นักเรียนไปไม่ถึงขั้นการคิดอย่างมีวิจารณญาณจึงทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2539) กล่าวว่า นักเรียนมักจะอ่านเพื่อความเข้าใจเรื่องราวมากกว่าที่จะอ่านเพื่อคิดวิจารณ์ การพัฒนาให้นักเรียนสามารถอ่านอย่างมีวิจารณญาณจึงถือเป็นปัญหาที่ครูควรหาวิธีการที่จะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณให้กับผู้เรียน

อย่างไรก็ตามการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณประการแรกคือในโรงเรียนมักไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะมีปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้องหลายประการคือ ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณอย่างแท้จริง ส่วนมากจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่มีวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งถ้าครูสอนให้นักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการอ่านในลักษณะต่างๆ ตามความสามารถนักเรียนก็จะนำวิธีการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้ ประการที่สอง ปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก็มีสาเหตุจากตัวนักเรียน คือนักเรียนมาจาก สังคมที่มีลักษณะที่แตกต่างกัน และมีระดับความสามารถ ในการอ่านแตกต่างกัน ระดับความสามารถในการอ่านและประสบการณ์ทางภาษาจึงย่อมแตกต่างกัน ทำให้ครู ต้องพยายามจัดกิจกรรมการสอนให้เหมาะกับลักษณะและ

ความสามารถของนักเรียนแต่ละคน (สุนันทามัน เศรษฐวิทย์, 2545)

จากสภาพปัญหารวมถึงความจำเป็นของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการศึกษาถึงวิธีการที่จะช่วยพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณให้กับผู้เรียน ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่าการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นก่อนอ่าน มีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะอ่าน 2) ขั้นกรอ่าน มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจับใจความสำคัญของเรื่อง 3) ขั้นหลังอ่านมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสรุปเรื่องที่อ่านซึ่งการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณทั้ง 3 ขั้นตอนดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นอกจากนี้แล้ว การใช้เรื่องสั้นเป็นสื่อประกอบตามขั้นตอนการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ในฐานะที่เรื่องสั้นเป็นเรื่องเล่าที่มีเนื้อหาเหตุการณ์ที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เป็นสื่อที่จะช่วยจูงใจให้ผู้เรียนอยากที่จะอ่าน อีกทั้งลักษณะของเรื่องสั้นแต่ละเรื่องมีข้อมูลและวิธีการนำเสนอที่หลากหลายมีประเด็นที่ทำให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ ไตร่ตรองเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริง เรื่องสั้นจึงเป็นสื่อการอ่านที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้วิจารณญาณในการอ่านเป็นอย่างดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาที่ผลการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้น ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผลการศึกษาวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียน และได้แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนต่อไป

2. คำถามของการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณ มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณผ่านเกณฑ์หรือไม่ อย่างไร

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้นในวิชาภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 มีผลการทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้รูปแบบการทดลองแบบก่อนทดลอง (Pre-Experimental Design) เป็นการศึกษาเพียงกรณีเดียวโดยใช้การทดลอง 1 ครั้ง (One shot case study)

4.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองกุงโนนทัน ตำบลคิมชาติ อำเภอหนองสองห้อง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 3 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 20 คน

4.2 ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

การสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้นและผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียน

4.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้การสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้น จำนวน 18 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

4.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 18 แผน รวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1) ทดลองสอนนักเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 18 แผน
- 2) ทดสอบวัดวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้นหลังเสร็จสิ้นการสอนทุกแผนการจัดการเรียนรู้โดยนำ

คะแนน
อย่างมี
หาค่าร้อยละ

จากแบบ
อย่างมี
ที่ได้จาก
ค่าร้อยละ

5. สรุป

วิจารณ์
นักเรียน
ทดสอบ
นักเรียน
นักเรียน
จำนวน
กว่าร้อยละ

เกณฑ์ค
วิจารณ์
นักเรียน
ดังนั้น
กำหนดไ
(2539)ใ
สำหรับ
อำเภอช
78 คน
มีวิจารณ์
อ่านอย
ค่าเฉลี่ย
ค่า ที่ ๘
80.25 คว

รอ่านอย่างมี
ภาพที่ 6 ด้วย
เรื่องสั้นในวิชา
จะ 70 มีผลการ
วิจารณ์

รทดลองแบบ
เป็นการศึกษา
One shot case

วิจัยครั้งนี้เป็น
บ้านหนองกุง
ือง สำนักงาน
นในภาคเรียน

ณญาณโดยใช้
าอังกฤษอย่าง

สอนอ่านอย่าง
.8 แผน แบบ
วิจารณ์

ข้อมูล ผู้วิจัย
ลในภาคเรียนที่
สั้น 18 ชั่วโมง

โดยใช้กิจกรรม
นรู้ทั้ง 18 แผน
ธีด้านการอ่าน
ยใช้เรื่องสั้น
รเรียนรู้โดยนำ

คะแนนที่ได้จากการตรวจแบบทดสอบวัดทักษะการอ่าน
อย่างมีวิจารณ์ญาณโดยใช้เรื่องสั้น หาค่าเฉลี่ย (Mean)
หาค่าร้อยละ (%) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard
Deviation)

4.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล
จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ
อย่างมีวิจารณ์ญาณทางโดยใช้เรื่องสั้น โดยนำคะแนน
ที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าสถิติ
ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5. สรุปผลและอภิปรายผล

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ประเมินผลการสอนอ่านอย่างมี
วิจารณ์ญาณโดยใช้เรื่องสั้น สรุปได้ดังนี้คือ จำนวน
นักเรียน 20 คน มีนักเรียนจำนวน 14 คน ที่มีผลการ
ทดสอบ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 คิดเป็นร้อยละ 70 ของ
นักเรียนทั้งหมด โดยมีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบของ
นักเรียนทั้งหมดเท่ากับ 24.1 ($\bar{X} = 24.1$) และมีนักเรียน
จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ที่มีผลการทดสอบต่ำ
กว่าร้อยละ 70

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อเทียบกับ
เกณฑ์ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมี
วิจารณ์ญาณที่ผู้วิจัยกำหนดไว้คือนักเรียนร้อยละ 70 ของ
นักเรียนทั้งหมดมีผลการทดสอบผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
ดังนั้น ผลการวิจัยดังกล่าวจึงบรรลุตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัย
กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภวรรณ เล็กวิไล
(2539) ได้ทำการสร้างแบบฝึกการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแสงชูโต
อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน
78 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบฝึกการอ่านอย่าง
มีวิจารณ์ญาณและแบบทดสอบวัดความสามารถในการ
อ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหา
ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าความแปรปรวนและเปรียบเทียบ
ค่า ที ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกมีประสิทธิภาพ 80.01/
80.25 ความก้าวหน้าทางการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณของ

นักเรียนก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทาง
ความสนใจการอ่านของนักเรียนหญิงและชายไม่แตกต่าง
อิตารัตน์ สมานพันธ์ (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของ
การใช้รูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการคิดอย่างมี
วิจารณ์ญาณและความยืดหยุ่นในการเรียนรู้ต่อการพัฒนา
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณ์ญาณ
ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณ์ญาณหลังเรียนสูงกว่า
ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยมีคะแนนผล
การเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด และจากการที่ผู้วิจัยได้นำ
เรื่องสั้นมาสอนอ่านทำให้นักเรียนสามารถนำทักษะการ
อ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณทั้ง 4 ด้านมาปรับใช้กับเรื่องสั้น
ได้เพราะเรื่องสั้นมีลักษณะคือ

1. เรื่องสั้นเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ใช้ภาษาง่าย
และมีการดำเนินเรื่องที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านไปสู่
ตอนจบของเรื่อง

2. เรื่องสั้นมีการผูกเค้าโครงของเรื่องอย่าง
น่าสนใจ ทำให้ผู้เรียนคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นว่า
เหตุการณ์จะเป็นอย่างไร ดำเนินไปอย่างไร และจะจบ
ลงอย่างไร ทำให้เรื่องน่าติดตาม

3. เรื่องสั้นมีจุดมุ่งหมายของเรื่องเพียง
ประเด็นเดียว หรือความคิดในแง่หนึ่งของชีวิตเพียง
ประการเดียว เรื่องสั้นมีข้อจำกัดเรื่องความยาวซึ่งผู้เขียน
พยายามแสดงจุดมุ่งหมายที่ต้องการจะสื่อสารของตน
ให้ชัดเจนด้วยข้อความไม่กี่หน้า ใช้เวลาอ่านไม่นาน ซึ่ง
เหมาะสมกับนักเรียนระดับประถมศึกษา

4. เรื่องสั้นบางเรื่องที่ผู้วิจัยนำมาสอนมีการผูก
เรื่องซับซ้อน มีการผูกปมเรื่องไว้ให้เกิดความฉงนสนเท่ห์
บางครั้งเนื้อหาในเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านเขวไปทางหนึ่ง ทำให้
มีการคิดหรือเดาว่าเรื่องน่าจะจบแบบนั้น แบบนี้ แต่พอ
ถึงตอนจบเข้าจริงๆ ผู้เขียนกลับหักมุมให้จบไปอีกทาง เป็น
การจบที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง

5. เรื่องสั้นมีการดำเนินเรื่องที่สนุกสนาน
สร้างความเพลิดเพลินให้กับผู้อ่าน ดังนั้นการนำเรื่องสั้น
มาใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ
จะสามารถทำให้นักเรียนเรียนรู้บทเรียนได้อย่างสนุกสนาน
และไม่เกิดความเบื่อหน่าย

อย่างไรก็ตามแม้ว่าผลการวิจัยจะบรรลุวัตถุประสงค์แต่ก็ยังมีนักเรียนอีกจำนวน 6 คน ที่มีผลการทดสอบต่ำกว่าร้อยละ 70 นั้นผู้วิจัยได้ตรวจผลงานทั้งใบงานและสังเกตการณ์ทำกิจกรรมขณะที่เรียนพบว่านักเรียนที่มีผลการทดสอบต่ำกว่าร้อยละ 70 ขาดความเชื่อมั่นในตนเองที่จะตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น เพราะไม่เข้าใจคำศัพท์ แปลความหมายของประโยคไม่ได้ ส่งผลให้นักเรียนไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ยังแยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นไม่ได้ และชิ้นงานของนักเรียนไม่เป็นระเบียบ ไม่ตั้งใจอ่านและไม่มั่นใจในการเข้าร่วมกิจกรรม และขณะที่ผู้วิจัยดำเนินการสอน มีนักเรียนบางกลุ่มสงสัยเสียงดังเกินไปทำให้นักเรียนบางคนไม่สามารถจับประเด็นที่สำคัญของการอ่าน

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1) รูปแบบการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้น สามารถที่จะนำไปใช้ได้กับนักเรียนที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี โดยผู้สอนเองจะต้องให้ความรู้คำศัพท์ ลักษณะของเรื่องสั้นแต่ละชนิด คำชี้แนะเป็นพื้นฐานเพื่อให้นักเรียนจะได้นำประสบการณ์เหล่านั้นไปใช้ในการอ่าน

2) การเลือกเนื้อเรื่องมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฝึกทักษะในการอ่าน ควรใช้เนื้อเรื่องที่มีการเรียบเรียงอย่างดี มีคำชี้แนะชัดเจนจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจในการอ่าน

3) ในชั้นแบ่งกลุ่มนักเรียนศึกษาเนื้อเรื่อง ควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย เช่น เกม เพลง บัตร คำศัพท์หรือปริศนาคำทาย และใช้เวลาไม่มากเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและควรจัดให้นักเรียนเก่งปานกลาง อ่อน ได้คลุกกัน เพราะโดยธรรมชาติ นักเรียนจะอยู่กลุ่มที่ตนเองสนิทเท่านั้น ผู้สอนควรจัดให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้มากที่สุด

6.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการนำรูปแบบการสอนและวิธีการประยุกต์ใช้กับนักเรียนในระดับอื่นหรือในการอ่านวิชาภาษาไทย การอ่านวิชาอื่นๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนทุกระดับ

2) ควรมีการวิจัยซ้ำกับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ และเพิ่มระยะเวลาการศึกษามากขึ้น เพื่อให้มั่นใจในผลการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้รูปแบบการสอนมากขึ้นซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องในการขยายผลการนำรูปแบบการสอนไปใช้

3) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการสอนที่พัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับรูปแบบการสอนอ่านอื่นๆ ซึ่งผลการวิจัยจะสามารถนำมาปรับปรุงองค์ประกอบและขั้นตอนของรูปแบบการสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

7. เอก
กรรมวิ

ธนาธิ

ธิดารัต

บันลือ

ศุภวรร

ศิริพร

สมพร

สุนันท์

อรพร

7. เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2539). ผลการศึกษาคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. งานวิจัยของศูนย์พัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ธนาวิวัฒน์ จอมมณี. (2535). "เด็กประถมเรียนอ่านภาษาไทยปัญหาหนักอกคนจัดการศึกษา" เดลินิวส์. (30 ตุลาคม 2535): 6.
- ธิดารัตน์ สมานพันธ์. (2549). ผลการใช้รูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความยืดหยุ่นในการเรียนรู้ต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บันลือ พุกกะวัน. (2534). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช. ประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, เอกสารอัดสำเนา.
- ศุภวรรณ เล็กวิไล. (2539). การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยกลวิธีการเรียนภาษาโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร พูลสุวรรณ. (2530). การพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ. นครราชสีมา : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.
- สมพร มั่นตะสูตร แห่งพิพัฒน์. (2534). การอ่านเพื่อชีวิต. เพชรบูรณ์ : สถาบันราชภัฏเพชรบูรณ์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2539). ภาษาไทย 5: การอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: สุโขทัยธรรมาธิราช.
- _____. (2545). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์ไทย วัฒนาพานิช.
- อรพรรณ ลือบุญธวัชชัย. (2538). การวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนของนิสิตนักศึกษา กับแบบสอนของอาจารย์ต่อการพัฒนาความคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โทษเนื้อเรื่อง
เพลง บัตร
มากเพื่อไม่ให้
นักเรียนเก่ง
ยธรรมชาติ
เอนควรจัดให้
สุด
รั้งต่อไป
การสอนและ
รือในการอ่าน
เรียนทุกระดับ
เรียนกลุ่มใหญ่
ให้มั่นใจในผล
มากขึ้นซึ่งเป็น
การขยายผล
เทียบรูปแบบ
อ่านอย่างมี
งผลการวิจัย
ขั้นตอนของ